

БРАКЪТ –**път, който започва от земята и свършва на небето**

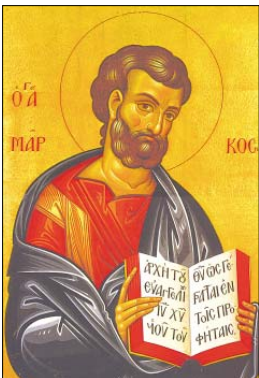
стр. 4

ВСИЧКИ ДЕЦА ИГРАЯТ**както не могат да им дават компютърните игри**

стр. 5

**ПРАВОСЛАВНА
КНИЖНИНА**

стр. 3, 7

Евангелието в живота на вярващия**Св. апостол и евангелист Марк.**
Гръцка икона

Основи на призив на нашата Църква към истинно вяване, към пълнота, към вярвателите, не бихме изключили и клириците, с те да живят и мислят според Благостното, според Евангелието Христово. Жизненият път на всеки християнин трябва да е всъщност едно действително лично приложение на това Благостие, на Евангелието, т. е. битието в света, но не според законите на действителността, според физическите или биологични принципи, а според Божия Закон, който за разлика от физическия има душа, особена логика – тази на любовта и смислеността.

Благостивенството в действителност е и нищо друго, освен присъствието на Самия Христос, присъствие осъществено и присто отговорно от вярвателите. Написа-

Св. Татян, с него се бележи със същия кръстен знак и водата преди кръщение на младенци. Същото можем да видим и при извършване на тайнството брак, когато двама мъже са пристъпили да свържат душите си завинаги в Църквата. Същото Евангелие освещава същото присъствие на Светия Престол и животворящите Дарове, приготвени за верните.

Това особено присъствие сред нас и огромното значение на Евангелието в Църквата ни задължава да сме изключително отворени за Евангелието и да ориентираме нашия живот така, че той да е в съответствие с него, т. е. да осъществява вярвателите, които Христос ни остави в Евангелието, наредби, които ще ни изведат „на светло“.

Значо е така? Значо Благостивенството, Евангелието, при всяка издата обръканото от извършването грехо човешка пригода, в осъбени и криси сам по себе си реал. То ни поминира с Бога, дава ни истинни, логични които ние Го обикаме и се използваме от Благостивенството дарове на Светия Дух в Църквата.

Евангелието ни поминира и с ближните, защото ни дава закона на любовта не само към Христа, като чувам думите: „Нека да се поклоним и падем на колени пред Христа – нашия Бог.“ Устните им с трепет цедят сребърния обок на книгата, а сърцата им са развълнувани, защото тази покора целува не е друго, а смирение и любов към Създателя, който дойде, за да изкузи греховно на човешеството чрез Светия Дароваността.

Живота Евангелие освещава правия кръстен знак, когато започва последоването на

Светостас РИБОЛОВ**БЛАГОДАТНИЯТ ОГЪН
ОТНОВО В БЪЛГАРИЯ**

Официална църковна делегация, оглавявана от трима митрополити, отлетя с правителствения самолет „Фалкон“, за да донесе Благодатния огън от Йерусалим. В съставна на делегацията влизат: митрополитите Варненски и Великопреславски с архиепископският татяна, Ловчански Гавриил, иконом Мина Минчев, председател на столичния митрополитски храм „Св. Невеста“, иконом Николай Димитров, секретар на Врачанска митрополия, иеромонах Антим, игумен на Калуския манастир, и двама представители на Дирекция „Вероупованост“ на МС – директорът проф. Иван Желев и експертът Емануил Великов.

Делегацията отлетя за Йерусалим рано сутринта на 7 април. В 8.30 ч. правителственият „Фалкон“ кацна на Светата земя. Делегацията бе посрещната от консула Райна Дормишкова. От летнището делегацията с три коли на път за Йерусалим. Там представителите на поместните православни църкви, съпроводжени от службите за сигурност, се отправиха към храма „Св. Възкресение“, за да очакват слизането на Благодатния огън. Градът бе залит от поклонници и войници, но бе спокойно. Нашата делегация заедно със свята на Йерусалимския патриарх Теофил III отиде в храма „Възкресение Христово“, където над Гроба Господнеца всяка година от небето се спуска Благодатният огън.

Църквата бе пълна с духовници и хора от всички вери и народи, поклонници на Исуса Христа, възнесението от престопащото чудо.

Тримата наши митрополити очакваха в отлара слизането на Благодатния Огън. С тях бе и иеромонах Антим, игуменът на Калуския манастир. Останалият членове на делегацията са сред поклонниците в храма, които са около 20 000 души.

В 13.40 часа Йерусалимският патриарх Теофил III отиде от отлара на храма „Св. Възкресение“, построя от из-

точната страна на ротоцата на Гроба Господнеца, и в литийно шествие, с хоругви, невяи и митрополити от духовници, сред които и нашите митрополити, при пененето на „Свете тихий“, обиколи трите пъти малкия храм над Божия Гроб и влезе вътре в 13.55 часа. С приртен дъжд поклонниците очакват чудото.

Множеството богомолци, изпълни патриархската катедрала „Св. Александър Невски“ на площад пред нея, върши посрещането на Благодатния огън

Светеният огън излезе в 14.05 часа. Ентусиазъм в храма с неосупем. Множеството викат, свърят с уста, ръкопляскаат. Целият храм се задимя от излизане огън. Вечери на всички епископи се ползват с Благостивенството. Камбаните бият огултливо.

След богослужението и приемането на Божественния огън българската духовна делегация веднага се отправя за родината.

Принечер делегацията пристигна на правителствения VIP-зала на летище София. Там Благодатният огън бе посрещан от представителите на БНЦ, медиите и богомолци. Духовници от всички епархии в страната понесоха искра от Благодатния пламък по епархиите си, за да могат богомолците да си вземат в полнотата от божиятославния огън.

На стр. 2

ХРОНИКА

Благодатният огън отново в България

От стр. 1
В София с литийно шествие Благодатният огън бе отнесен от параклис на Сивоната палата до патриаршеската катедрала „Св. Александър Невски“, където в 23.30 часа започна Пасхалната служба, водена от Негово Светейштво Българския патриарх Максим. В празничното богослужение взеха участие просвещените епископи: Левкийски Павел, Маркианополски Константин, Деволски Теодосий, Стойби-

ски Наум, Зеленолски Йозан, архимандрит Йонан, началник на отдал „Богосъужбени“ на Св. Синод, столични свещеници и храмното дружество.

Множество богомолци изпълниха и площада около него. На богослужението пристъпаха президентът Г. Първанов заедно със съпругата си и новия началник на кабинета му ген. о. р. Николай Ковач, както и бирният премиер Симеон Сакскобурготски.

Великденски богослужения в София

За особия работен на клира и богомолния търпелив патриарх Максим огънят богослуженията на Велики четвъртък, Велики петък, Пасхалното богослужение и на Второ Възкресение

Посвещаване на 12-те свещила на Велики четвъртък в патриаршеската катедрала „Св. Александър Невски“. Негово Светейштво Българския патриарх Максим чете първото евангелие. Просвещените епископи Стойбишки Наум и Зеленолски Йозан вземат Кръста на Христовите страдания

Пасхално богослужение в Бургас

Славейският митрополит Йоанкиев отслужи пасхално богослужение в храм „Св. Кирил и Методи“ в Бургас. За миналите, изпълнени не само храма, а и целия град, радостта бе двойна, тъй като митрополит Йоанкиев им донесе Благодатния огън и всички имаха възможност да отнесат в домовете си искрата от него.

Великденски богослужения във Варна

По време на Страстната седмица Варненският и Беловодинският митрополит Кирил участва съвместно в богослуженията в катедралния храм на Варна – „Св. Успение Богородично“. Всеки ден той пеще на клироса заедно със свещеници, дякони, иподякоци и църковни певци.

На Велики четвъртък в препелинния храм той извърши Великия малосвет заедно с шестима свещеници от катедралния храм „Св. Троица“. По същата се неме традиция, на Великият той отново донесе Благодатния огън от Йерусалим.

Великденски служби в Русе

В пасхалната нощ Русенският митрополит Неофит отслужи празничното великденско богослужение в катедралния храм „Св. Троица“ в Русе в съслужение с архимандрит Виктор, председател на Изпълнителното настоятелство на кн. Илиян Иванов и храмното дружество.

Преди началото на полунощната пред храма беше тържествено носената Благодатният огън, запазен в Гроба Господен в Йерусалим и донесен от София до Русе от официална църковна делегация. В полунощ след прочитане на евангелския текст, разказвай за Христовото възкресение, Русенският митрополит Неофит поз-

дравно събрали се множество жители и гости на града със счастливия поздрав „Христос въскресе!“ В обръщението си архиепископ призова русенци да не включват в кампанията за въстановяване на храма „Вел Светик“, съборен от комунистическата власт през 1975 г.

След традиционната обиколка на храма богомолците продължиха с пасхалната утрени и св. Литургия.

В празничната нощ Месембрийският епископ Йаков, началник на Русенския митрополитски служба в храма „Св. архангел Михаил“ г-н Русе.

Русенският митрополит

През Светлама седмица в Неврокопска епархия

На 13 април, Светли петък, девическият манастир „Св. Богородица – Живописмени аничици“ до Гостя в празника отбеляза подобаващо своя празник, подготвен безупречно от игуменка София и монахини Евдокия и Анастасия. Решаваща стотиня поклонница в светата обител.

Манастирът е матак. В момента се извършват ремонтни работи, а храмът се разширява, но на външкото е чисто и поддържано. Беше и озвучено.

Вечерята бе отслужена от Неврокопският митрополит Наталиян в съслужение с архим. Лукианов, протосингел на Неврокопския митрополит, архимандритите Григорий и Серафим от Хаджидимитровския манастир „Св. Георги“ и снорийски свещеници о. Стефан Александров и прот. Георги Кабулбегов. Гости за празника отбелязаха и някои монашки общности от Врачанска и от Ресловския манастир.

Празника бе изненадата от богомолците, които по този монашки съном се присъединиха и братя от Зографския манастир „Св. Георги“ на Света Гора – итументски аман. Амбро-

виероковски Гавриил и Иеродокм Юстин, дошли по покана на спарийския архиепископ да споделят през Светлата седмица радостта на възкресение Христово.

На самия празник те участваха в съслужение в светата Литургия, отслужена от Негово Високосвещенство Неврокопският митрополит Наталиян.

В промената си след божествената литургия архиепископ сподели за посещение си на Божия Гроб и полуваната на Благодатния огън и призова да стоим твърдо в светото Православие, което ни спасява, а за това Света Гора ни дава огънен знак и благословение от небето всяка година на Велика събота.

След това в двора на манастира бе извършен възвешен митрополит Наталиян лично повърж всички до поклонниците, а архим. Амброзий им раздаде нафорта.

На Светла седмица Неврокопският митрополит Наталиян отслужи заедно със светогорците св. Литургия

в църковната параклис „Св. Георги“ в гр. Жорула. Разложка дунавска околнина. Малката явря и издържана на белия дъглата на дървес по-голям храм. Бе извършен и възвешен. Деца от града изнекоха крадещи, което е обичайно за този край. Велики се глътка да получат благословение на архиепископ и да чуят светогорците.

В Невела на св. апостол Тома митрополит Наталиян служи св. Литургия издържана в храм „Св. Богородица“ в гр. Петрич. Храмът бе преприлично от многобройни богомолци наред, което е обичайно за този край. Велики се глътка да получат благословение на архиепископ и да чуят светогорците.

Архим. Амброзий, Йеродокм Гавриил и Йеродокм Юстин бяха отседнали по време на празника в манастирските помещения. В този манастир бе извършен възвешен митрополит Наталиян лично повърж всички до поклонниците, а архим. Амброзий им раздаде нафорта.

Същия ден зографските манастири бяха в благословение от аман. Амброзий.

А. ГОСПОДИНОВА

Великденски богослужения в Пловдив

И тази година бе отслужена традицията на архиепископска служба на Цетиница в Пловдив да бъде отслужена в катедралния храм „Успение Богородично“. В съслужение с Негово Високосвещенство Пловдивският митрополит Николай в съслужение взеха участне аман. Антоний, ефимери на ПДС „Св. Кирил и Методи“, Йеродокм „Успение Богородично“ и манастира „Св. Троица“ на Кръстова гора, и храмното дружество.

Същия ден от 14.00 ч. на спарийският архиепископ в съслужение със свещеници от всички пловдивски хра-

На Велики четвъртък, след отслужаване на св. Величката литургия в Великия малосвет, митрополит Николай прие в двора на митрополитския дом над петдесет деца от домовете за сиринци, пасено с когото бодисва червени великденски яйца

Вечерта в Великия манастир „Св. Троица“ в Невела, в съслужение с гласното свещенство на сиринци, пасено с когото бодисва червени великденски яйца

Вечерта в Великия манастир „Св. Троица“ в Невела, в съслужение с гласното свещенство на сиринци, пасено с когото бодисва червени великденски яйца

В 23.30 ч. Негово Високосвещенство оглави пасхалното богослужение в катедралния храм „Успение Богородично“ – по-късно възвешен Христовото възкресение пред народа, изпълнил църковния двор.

В Невела – Възкресение

Христово – в митрополитския храм „Св. Методи“ – бе отслужена вечеря с четене на Евангелието на различните страни. След богослужението в Пловдив се извърши работен ритуал. В който раздаде за благословение червени яйца и икони на Христовото възкресение.

После пловдивски бизнесмен раздаде курбан за здраве.

Във вторник в залата на Драматичния театър в Пловдив се състоя тържествено великденски концерт, организиран от Пловдивския митрополитския областен управител нж. Тоазр Петков, министър на културата и туризма Румен Петков, народни представители, общественици, бизнесмени.

Инициатор на концертния Пловдивският митрополит посетя гр. Смолян, където отслужи празнична св. Литургия в сградата на храма „Св. Висарий Смоленски“. На св. Литургия пристъпаха кометниста на Пловдивския митрополит Николай. На сценя с бокълно възвешено бе определено местенце Богородично“ – по-късно възвешен Христовото възкресение, посетени на гр. Илиян Рилски Чудотворец.

По-късно митрополит Николай посети бокълно в София. В 23.30 ч. Негово Високосвещенство оглави пасхалното богослужение в катедралния храм „Успение Богородично“ – по-късно възвешен Христовото възкресение пред народа, изпълнил църковния двор.

Културно-просветен отделе

Знапознаването на читателите с църковната история и съвременност е една от главните идеи на списанието още от самия начален етап на неговото излизане. Не е случайно и заглавие на списанието, което неколкократно отбелязва към духовното осмисляне и културно битие на човека, ограничено чрез словото.

В исторически план от месец юни на 1920 г. като безплатно приложение на „Църковен вестник“ излиза „Духовна култура“ – прамисловско списание за религия, изкуство и наука (с. Телесел, с. Хр. Печатният орган на Българската православна църква. „Църковен вестник“, [LXXXI], 2000, бр. 7, с. 3). По това време се публикуват статии, свързани с гражданската дейност на Църквата и религиозно-нравственото възпитание на човека.

Съвременна култура и църковен вестник

историята на БПЦ и др. През 1928 г. това хетерогенно списание за религия, философия и изкуство постепенно се променя да излиза до 2006 г., но вече като самостоятелно, отделно и независимо от „Църковен вестник“. През годините с. Синод си остава верен стожик на списание „Духовна култура“, което поставя научно-просветното дело на БПЦ и с живо присъствие в културния живот на българите. В него продължават да се публикуват статии, документи, богословски изследвания, доклади, предисловия, художествени текстове, рецензии, отзиви и др.

Няколко думи за авторите на сп. „Духовна култура“

Мислата на църковния писател е издана с двойна, защото, от една страна, той свидетелства истината, основана на Христос. Който е светлост и истина и живот“ (Иоан. 14:6); от друга – грижи се за човека, жаден за духовно знание и наука. Основен живот на богопосланец е: Свещеното Писание и Свещеното Предание на църквата и на Църквата. Това личи и от почти всяко авторско мото, съдържано предимно в свещени текстове. Когато авторите изследват стати от историята на Църквата и държавата, те проучват като извор материал архивни документи, писма и прически. И винаги тяхната гледна точка е светото Православие. В списанието се публикуват материали на много автори. Има и духовни лица – сътрудници на списанието. Те публикуват и своите мнения за творби на светите отци, оставили наследията си и молитва в свещеността на Свещено Предание.

В имените си автори (рецензент, редакторската колегия) имат за задача да подпомогнат мислата на Църквата. Издателите намират подкрепа из църковната обществена най-вече с публикуването на богословски (аутобиографични, мислени) и исторически. На страниците на списанието се откриват различни жанрове – синтология, документи, биографии на духовни и светски лица, предисловия, художествена литература, биографии, изяви, рецензии и отзиви на предимно религиозна литература (книги, богослужбени текстове, многомотни издания, периодични издания, синтология), изобразителен материал – портрети, икони, картини, схеми на църкви и др. Най-общо, като издание на с. Синод списанието популяризира православното учение за Бога, света и човека, дава имена на автори откриващи в факти, свързани с историческия ни църковен минало.

Външна характеристика на издателния емес

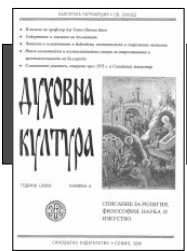
В издано време външният облик на сп. „Духовна култура“ (ДК) е променлив. Тук с уважение ще отбележа за докторския главен редактор проф. Того Ко-

ев (вечна му памет!), който освен с авторските си имена, ни благовести дотам и на корицата на издателите с първата паралелна статия на икономически (от бр. 3 на 1998 г.). Външната украса привлича вниманието на читателя с ясна и светла картина на светостта – нагледната пропелс за всеки православен верен човек. Тезистът на публикуването е изложен в две колони, съдържанието е илюстрирано от лица на книгата, да два сивка – български и английски.

Статистик, украсени с ориентирната първа буква, са изложени в следващи по него или не. Автор, което доказва в тяхната наука. Другите често допознат статистик си с биографически същности. Винаги масово заглавие на статии, снимки, портрети и символи. Форматът на ДК винаги е бил един и същ

– ок. 16 x 22 см. Като официално издание, по номер ISSN 0234-1173 – мекдулторисно издание на църковно-социални, научно-месечно време, но това едва ос предместви и защита относно авторските права на издателите (рецензирани редакторите). Относно грижа за издателите, то стои за максимално до 2001, но досега финансови проблеми едва достига до 300 евро, бр. месечно.

От финасово гледна точка сп. „Духовна култура“ разчита на абонаментната кампания, която провежда Синодалното издателство, а донякъде на частните продажби в храмове из страната. Това е недостатък, но какво още може да се направи за малко? Сп. „Духовна култура“ безспорно събира богата палитра от теми, проблеми и идеи на богослови и специалисти от всякакви области – религия, психология на религията, философия, издана вярно с църковната и държавна политика, право, педагогика, изкуство, църковна музика, старобългарска книжнина, литература и езиковедие, биографии, археология и най-вече история, отнасяща се до учение-

Четем ли се списание „Духовна култура“

В научните и църковни среди списанието е популярно и търсено. Като редовно издание задължително се съхранява в някои от по-големите библиотеки в страната ни. Но списанието с биографическа рижност, замото малко са библиотеки в България, колкото го комплектуват. Предимно по-заможните храмове из страната го забавят чрез абонамент, но не всички съхраняват редовно неговите течения. „Духовна култура“ е задължителен фонд в библиотеките към богословските факултети и духовните семинарии в София и Пловдив.

Като библиотекарка в библиотеката

Библиографски преглед на сп. „Духовна култура“

Списание „Духовна култура“ е събитие на библиографската работна група в църковния сайт. Към библиографската са разработени и показали – на имената, на географските места, на читателите от Свещеното Предание и показали на хралово, в църковна и архивна. Съществено на показание има своята специфика и особености, свързани с читателския интерес на богослови, които ще се ползват изключително от нея. Според авторите издрани нести време на потребителите и ще ги ориентира в информацията, отправена в списанието. Те споделят за ефективно използване на библиографската, защото предлагат различни „договор“ си основния текст.

При време библиографски, обхващащи 60-годишния свят, са разработени по предельна рубрика според богословските дисциплини у нас и съвременно на списанието. Освен това рубрици са много интересни и популярни. Чрез биографичното на статистиките обхващаме най-голямото на материал от списанието – така се улесняват читателите и биографичните специалисти.

Целта този интерес на библиографите, е изразена от личността на това църковно научно списание. Едно е ясно, че никога не е наел да публикува издания, които няма нито биографично изследователска стойност. Мисля, че издателите на „Духовна култура“ е сериозен стил и по-ново, да го пробащи, то своята мисля...

Делата този интерес на библиографите, е изразена от личността на това църковно научно списание. Едно е ясно, че никога не е наел да публикува издания, които няма нито биографично изследователска стойност. Мисля, че издателите на „Духовна култура“ е сериозен стил и по-ново, да го пробащи, то своята мисля...

Делата този интерес на библиографите, е изразена от личността на това църковно научно списание. Едно е ясно, че никога не е наел да публикува издания, които няма нито биографично изследователска стойност. Мисля, че издателите на „Духовна култура“ е сериозен стил и по-ново, да го пробащи, то своята мисля...

на Богословския факултет искам да засвидетелствам за съдействието читателския интерес към сп. „Духовна култура“ от страна на студенти, докторанти, преподаватели, общности и специалисти от всякакви области на знанието. Мисля, че няма студент, който да е учил богословие и да не е разглеждал списанието. И това е съвместно с работата на други църковни публикации, свързани с подготвянето им.

Добри ми сп. „Духовна култура“

Забележително е 2005 година, в която се навършва 85 години от излизането на списанието. Но какво се случва към читателския интерес? Списанието става авторитетна стана известно, че то спира да съществува, отлагайки във времето следвания и по-следваща 5-6 броя... на същата година. Причините са много, но кои е главната от тях? Дана скръбта по покойния гл. редактор проф. Т. Косяк, или безотговорното отношение на някои редактори? Ако статиите на авторите не достигат, за да е наваса 2006 г., списанието не може да бъде издадено, отразяващо толкова голямо събитие и факти, мисля и идеи, свързани с църковната история и съвременност, защото да не посочат други автори, от други църковни издания, където също има образовани и православномислещи хора. По този начин ще се ангажира по-широк кръг християни. Ще се обогатят изследваните теми.

Но ако въпреки се отнася до срещата за отключването ни или до редовното изпълнение на хонорари, чл. с отговорност? От кого зависи организацията на списанието? Какво събудило за отключването на списанието?

Има ли конкурентни издания на сп. „Духовна култура“

От 1996 г. насам излиза друго, още по-специализирано списание за богослови – „Богословска мисъл“, което е издание на Богословския факултет при с. Св. Климент Охридски“. Това младо списание се явява в извесен смисъл конкуренция на „Духовна култура“, „Богословска мисъл“ правило освен божествените текстове публикува своите статии съгласно. Точерия въпрос е идеите от науката богословие, което очевидно с има и има и други пътища за изва в българския периодичен печат, който нарича „Духовен вестник“ – органа на БПЦ от 1923 г. насам г. Годнишнина на Богословския факултет г. Св. ДС (Дл. Св. Климент Охридски“), две съвместно излизане вередомо. Богословската мисъл, итеритива е списанието на Радко „Сног“ – изва в Интернет-пространството... Това е в издра на нещата – всеки е свободен да избира как да публикува. Добре е да има различни похвати за изва, по специалното издание на научно-малко книга литература е едно. Верата и знанието наши не си противоречат! И трябва да добрата традиция да отгине, да се забравя.

Мисля, че няма да е никак трудно за подкрепата това дългогодишно църковно издание. Всеки ще се зареждаме на гледна точка за обявяване на конкурс за издаване на списание, което да бъде издадено единствено главен редактор – богослов или друг специалист, но вършат и съвместен човек – трябва да не забравя, че служи на Църквата, споделяйки официналното научно изследване на с. Синод, отразяващо малко или много духа на своето време.

Поета УЗНОВА,
земежди библиотеката на
Богословския факултет на
Св. Св. Климент Охридски

Децата от всички възрасти, всички времена и народности играят. Игра са толкова настрани, така много в физическото, интелектуалното, емоционалното, моралното и социалното им развитие, се нинхо чуждо „инстинктивно за игра“ да се измачка вложот от Творца в биологическата програма на високоразвитите същества.

ВЪВЕЖИ ИГРА

Днес все по-рядко човек може да види групи играещи деца по улиците и междуобложните пространства. Нашите деца все повече заменят традиционните подвижни и интелектуални игри, с които са израсти поколения наред, с нов тип игри – екрани, които трябва внимателно им и с часове ги приковане към скрина на GSM-и, компютри, телевизори. Родителите са доволни: децата не вдишат шум, не им развързват къщата, не се мотаят по улицата и няма никаква опасност да си разбият главата или да си олюзят колелесте. При това производителите и разпространителите на видео- и компютърни игри уверяват, че те спомогат за развитието на ризи умения у децата.

Но могат ли тези игри да заместят традиционните

Могат ли да заместят и децата онези умения и качества, които традиционните игри развиват и които са така важни, за да напредне света на възрастните, да

станен изпълнен член на обществото, в което живее?
В традиционните подвижни игри децата развиват физически умения, като бързина, ловкост, сила, техничност, научават се на издръжливост, упоритост, борбеност – умения, които няма как да развият при компютри. Но освен това, подвижните игри помагат на децата

че не всички са еднакво силни и сръчни, но всички според силите си работят в екип, научават се да дават най-доброто от себе си, да са спечелват всички; да приемат и прощават на другите слабостите, връщат се от тях губят

В игрите детето се учи да дава най-доброто от себе си, за да спечел-

Играта е най-добрият начин да се тества физически, психически и морално едно дете. Най-добрият го как игра, можех едно да разбереш и го да можеш е то го за живот не става.
Днес като че прекъснато навлизаме на интелектуално развитие на децата, а забравяме, че не толкова важно от ума са чувствата и умелостта да живееш в хармония с другите.

Най-добрият начин на децата е експериментират със зони, изследват и подготвят са стигали до и мисли, че колкото по-интелигентно е едно дете, колкото по-развито логическо мислене има, толкова по-неоспособено е да се справя за чудно умение. При търсене на доброто едно интелектуално дете може да се забравя за нещо, ако е много търпеливо – може да изтърпи и отора победа на съперника си, но при прета – чувството му за справедливост непременно се е развалило. Могат безогледно да се работят на чудно победата си, а не да се работят за логическо мислене, неспособно да откликне ясно своята личност от личността на другите. Тогаво? Разрешението е олушаването ли е, или – да се прилягнат със скоростна крачка доброто и онова?

Има надежда и за това няколко десета интелектуални ни деца. И аз съм много благодарен логическо мислене разбирате за света и отишаваната, в превъзпитаването също знание игра. Надеждата на нашите компютърни играещи деца и за нашите поколения е в тях при игра, надежда, любов. Най-еже е Любовта, която „не зависи“, не дери своето, а се рава на истина...“ (ж. Кор. 13: 4). Любов, на която народът да научи децата си: как да се справят с живота, как да е в компанията на другите, как да се откъсват и възлизаме и учоително умни, но дълбоко самотни и нещастни хора.

лит съграждат му и за да спечели отобрешето на другите.

В игрите родените за лидери се разкриват и утвърждават като лидери, да се научат а как да се държат достойно и да работят адекватно за всеобщо благо, за да не бъдат сменени или отхвърлени от другите.

В игрите по-големите се научават как да се грижат за по-малките и слабите; момчетата и момичетата да развият своите специфични роли в живота.

Прикажките и игрите са най-подходящите за интелектуално развитие на децата начин да се преподават моралните норми. Там чрез емоционално състраждание, чрез изпитаване на местото на другите децата съвсем непосредствено научават как да действат и последователно да се справят с нравствените и реалнионите изисквания. В игрите неусетно се учат на търпимост към другите, съчувствателност, смирение, себоторпяние... Дори отвлечени неприятели, ако в играта се окажат съгласни, могат да станат успешно, подготвят се,

грижат се един за друг. Неблагополучните и неуспешни на другите стават и те могат да усвои чрез игра, да може и мързели усил възприемат като свои.

Това са все оурци, които детето издължвателно трябва да усвои чрез игрите, за да може в зряла възраст да работи в колектив, да създаде заради същество, да бъде изпълнен граждански на своя народ.

В игрите детето се учи да дава най-доброто от себе си, за да спечел-

В компютърните игри ниничи наратени колело не се пробват

В компютърните игри няма как да се научиш да не печелиш на всяка цена; че ако да спечелиш означаваш да загубиш и да страда, да се словото, да накова по-достойно е да отстъпиш победата на другия, да забавиш няколко крачка, за да се изпълни съвестта ти с неговата радост, от това, че и ти и повярва че може, че е спобобен, че го бива.

Момте деца, макар да са компютърни играещи, препончат да тичат из двора и да си играят с дървени шайки и топкаи, а всички да се научават, какви си играят на издател на детски списания, изграждат навикни замъци и възбуждат история.

Когато е на компютър, дълничерката ми обаче разни играе за рисуване, синът ми обаче танцува, а аз играя равна знаяната. Нямаме спор по това, че компютър е средство за си съприщипи одредена риза, а не за си изпълняване. Няколко са и не игрите с насиле са изключително вредни.

Не трябва, че от компютърните игри

не може да се научи най-голям добър в поелно

Аз и не познавам детайлно всички компютърни игри. Онгтах се да изброя какви знания, умения и качества децата не могат да придобият пред компютри, умения, които според неговите майки, родители и педагози, много трудно се придобиват в детска възраст в традиционните подвижни и групни игри.

меням, за да не грешим отново, а компютърните игри няма как да подготвят детето за усвои чрез просто се започнеш нао.

Пред скрата детето е само прета детска, която претесна. Вече детето участват в играта са ирелатни, те са също претепити по пътя към целта, които трябва да претеснат. Вече детето е зряла, когато ти печелиш, никой не губи, няма как домованите се към целта, да се научава да се радва, да се обрешче наиза и изначан по-бавно от тебе, за да му помогнеш. Няма как да се научиш, че и други се стремат към същата цел като тебе, че някои падат и някой трябва да им помогне да се изправят и да продължат. Компютърните игри не възпитават жалост, милосърдие, състрадания, взаимност...

В компютърните игри ниничи наратени колело не се пробват

В компютърните игри няма как да се научиш да не печелиш на всяка цена; че ако да спечелиш означаваш да загубиш и да страда, да се словото, да накова по-достойно е да отстъпиш победата на другия, да забавиш няколко крачка, за да се изпълни съвестта ти с неговата радост, от това, че и ти и повярва че може, че е спобобен, че го бива.

Момте деца, макар да са компютърни играещи, препончат да тичат из двора и да си играят с дървени шайки и топкаи, а всички да се научават, какви си играят на издател на детски списания, изграждат навикни замъци и възбуждат история.

Когато е на компютър, дълничерката ми обаче разни играе за рисуване, синът ми обаче танцува, а аз играя равна знаяната. Нямаме спор по това, че компютър е средство за си съприщипи одредена риза, а не за си изпълняване. Няколко са и не игрите с насиле са изключително вредни.

Не трябва, че от компютърните игри

не може да се научи най-голям добър в поелно

Аз и не познавам детайлно всички компютърни игри. Онгтах се да изброя какви знания, умения и качества децата не могат да придобият пред компютри, умения, които според неговите майки, родители и педагози, много трудно се придобиват в детска възраст в традиционните подвижни и групни игри.

Децата от всички възрасти, всички времена и народности играят. Игра са толкова настрани, така много в физическото, интелектуалното, емоционалното, моралното и социалното им развитие, се нинхо чуждо „инстинктивно за игра“ да се измачка вложот от Творца в биологическата програма на високоразвитите същества.

Децата от всички възрасти, всички времена и народности играят. Игра са толкова настрани, така много в физическото, интелектуалното, емоционалното, моралното и социалното им развитие, се нинхо чуждо „инстинктивно за игра“ да се измачка вложот от Творца в биологическата програма на високоразвитите същества.

Децата от всички възрасти, всички времена и народности играят. Игра са толкова настрани, така много в физическото, интелектуалното, емоционалното, моралното и социалното им развитие, се нинхо чуждо „инстинктивно за игра“ да се измачка вложот от Творца в биологическата програма на високоразвитите същества.

Децата от всички възрасти, всички времена и народности играят. Игра са толкова настрани, така много в физическото, интелектуалното, емоционалното, моралното и социалното им развитие, се нинхо чуждо „инстинктивно за игра“ да се измачка вложот от Творца в биологическата програма на високоразвитите същества.

Децата от всички възрасти, всички времена и народности играят. Игра са толкова настрани, така много в физическото, интелектуалното, емоционалното, моралното и социалното им развитие, се нинхо чуждо „инстинктивно за игра“ да се измачка вложот от Творца в биологическата програма на високоразвитите същества.

Децата от всички възрасти, всички времена и народности играят. Игра са толкова настрани, така много в физическото, интелектуалното, емоционалното, моралното и социалното им развитие, се нинхо чуждо „инстинктивно за игра“ да се измачка вложот от Творца в биологическата програма на високоразвитите същества.

ПРАВΟΣЛАВНА КНИЖНИНА

Основава практическото публикуването на публикации, студии и изследвания да бъде изпитвано с отзив за тях. В тази връзка имам удоволствието да представя та на страниците на „Църковен вестник“ трудовете на свещ. Георги Гугов в областта на християнската социология, която разглежда връзката на неспиритно влияние на християнската етическа култура върху обществения живот на хората като членове на Христовото царство на земята. Социално-етическата проблематика е една от важните и неизчерпаеми теми на християнската социология.

Патриарх Кирил

Самото понятие „възпитание“ според отец Георги Гугов предпоставя съществуването на душата като „личен дух“, поради което истинско и правдоно знание е несъмнено с материализма и атеистичното разбиране за живота.

Преди да ни введе в тази проблематика, авторът ни представя накратко живота и делото на митрополит Методиј Кусев, патриарх Кирил и проф. архимандрит Евтимий Сапунажков, които съвместно имат значим принос за утвърждаването на християнските добродетели и ценности в живота на обществото. И тримата се старат да изследват варио взаимодружението между християнството и културата, между църковния живот и обществения търсат обективните отражения на вярата в първоисторическата сфера.

Първата публикация „Социално-етическите възгледи на митрополит Методиј Кусев“ (Пярнов, 2003) е замислена от автора като онит да постави един от най-важните социално-етични проблеми, разглеждани от митрополит Методиј Кусев, а именно възпитанието и образованието, които имат основополагащо значение за формирането на човека като духовно-нравствена личност.

Митрополит Методиј (Кусев)

по обичае с Православната църква. И ако митрополит Методиј само прецира тези последици, за от отец Гугов са вече факт.

Целта на автора е не само да представи възгледите на митрополит Методиј по разглежданата проблематика, но и да потвърди истинския път на претърпяването на негравитивните последици както за атеизма и материализма, така и на социализма, който се определя като най-голямото зло за съвременния човек. За отец Гугов същността и ролята на „човешката личност трябва да се утвърждава не като функция на някакви ментални закони и физични явления, което означава достъпността на човека, а преди всичко като творене на човека като своят, което има за своя най-висша цел стремежата към светост и угодничество на Бога.

Втората публикация е „Социално-етическите възгледи на патриарх Кирил“ (Пловдив, 2003). Възгледите на патриарха са извлечени от монографията му „Човекът и неговият труд“ (Пловдив, 1942). В нея авторът се спира (1938) и триголямата „При извора“ (Пловдив, 1943-1946). Книжката разкрива съ-

ществения принос на патриарх Кирил в областта на християнската етика и социология.

С тази публикация отец Гугов несъмнено предизвиква читателския интерес със способността си да прерава на достъпен език специфичната социологична проблематика. С балансиран усет за еса и метод той ни въвежда в пространството на социално-етичните възгледи на патриарх Кирил. Ожест на анализ на човекът като образ и подобию Божие, приравни със своята свободна воля да доплати богоустановената разума закономерност и удивителна стремежност; свободният търсене на човека към общение с Бога като най-важната предпоставка за неговата свобода, която първоначално се осъзнава като вътрешна морална необходимост, а след това търсен и външна реализация, любовта като добродетел, която има основополагащо значение за религиозно-нравственото животно на човека; грехът като отричане на Божията воля, предизвиква морални и физически изпитания, които се явяват като въз-

можности за извършено зло; социалните изпробвания на греха, които се проявяват в различни социални последици за цялото общество; трудът, съществува човека в неговото многовековно развитие; връзката и образуването всяко едно творческо постижение и духовната и материалната сфери на човешката цивилизация; връзката и близкостта между християнския морал и обществено-икономическото развитие; културата и науката като творческа дейност, която трябва да служи на истината и доброто; ролята на християнската вяра в историята на нацията и т. н.

Широкият обхват на книгата и прави полезна не само за всички, които се интересуват от изключително богатото творчество на патриарх Кирил.

Третата книга „Проф. архимандрит Евтимий. Социално-етически възгледи. Избрания социално-етически беседи“ (Пловдив, 2005) е посветена на видния апологет проф. архимандрит Евтимий Сапунажков. Тя е разположена на две части. Първата е аналитична и в нея са представени жизненият път и творческата дейност на архим. Евтимий, както и неговите социално-етични възгледи. А втората съдържа изборни слова и беседи на проф. архим. Евтимий, публикувани в периодичния печат от онова време и посветени на разглежданата проблематика. С основание отец Г. Гугов споделя, че за дълбочината религиозно-философски изследвания на проф. архим. Евтимий от областта на християнската апологетика и история на религиите насочват бъдното му съзнание към актуалните проблеми на обществото. През

призмата на оновите веровни истини се изразява поистина отгласно такова възприятие като: „всезнаещия на вярата в Бога; формирането на християнския мироглед; свободата като vroдено развитие; материалните условия, за да може всеки човек да осъзнае великото си достойност и да реализира актуалното си предназначение като член на обществено явление, което се основава на групна материална и атеистично-материална християнска любов; като благодатен дар, който може да бъде получен само в Църквата; ролята на Църквата при формирането на националното съзнание и в обществото и др.

Във основа на посочените акценти в тематичното направление, отец Г. Гугов заключава, че „богатото духовно наследство на проф. архим. Евтимий е многоплоден извор на животворни промисли и идеи, въз основа на които прославя културното и обществено благоденствие на българския народ“.

Публикацията на отец Георги Гугов дават възможност да се обогатят традиционните истини на походите към решаване на най-острите нравствени и социални проблеми, поставени пред хората. Евтимий, както и другите БЩР, Консултативна структура на църковната структура на книгата е с ясна логическа последователност, при което се откриват всички социално-етически характер с органично свързана със социално-етическите и първоисторическите аспекти. Те същевременно възможност за творческо възраждане на позитивни елементи в православно църковно социално-етическите изследвания и разработки на отец Гугов са несъмнено значение за християнската социология.

Г. С. Д. ДИНО ПЕНКОВ

Тържесба по повод 1100-годинишната отупенуемта на св. цар Борис-Покръстимел

На 2 мая, в слагованото на Негово Светейшото Българско патриарх Матей, по решението на Светия Синод, по решението на Българската православна църква и под патронажа на църковната на Република България Георги Първанов, в градовете Пловдив и Велики Преслав ще се проведат обединени тържесба, посветени на 1100-годишнината от успелият на свята цар Борис-Младшия Покръстител.

Гости на тържесбата ще бъдат представителите на паметниците на православния църкви.

На други ден участниците в тържесбата ще посетят Светейшото Българско Преслав, резервата „Патлеймон“, манастира „Свети Петлеймон“ от х. в. новия от 1940 година.

В Седмичката духовна семинария също са подготвени инициатива, свързани с обичая на св. цар Борис. На 2 мая, в 12.00 часа, ще се извърши традиционно семинарско четение, което ще бъде посветено на св. цар Борис. От 18.00 ч. ректорът на семинарията, наместникът Вилхелм Шпекер и настоятелът на семинарията ще отслужат вечерня, на която ще бъде отслужено специално изработен имона на св. християнска наука в България. С. Лютрига за празника.

ПРИЗИВ ЗА НАБИРАНЕ НА СРЕДСТВА

За четри месеца бе завършен първият строже на парализан „Св. София, Вр. Наежда и Любюв“ в Търговище. Прочее, тържесбата на името голям обем довършителна работа по страдала, в това също изобразявана на храма, а така също изпълнение на останалата част от проекта.

Безкрайно ни е нужна Вашата подкрепа и помощ!

За допълнителна информация и връзка с нас: 1. Интернет-страница: www.vzrodenabulgaria.info 2. email: novelina@abw.bg и vgzrodenabulgaria@mail.bg 3. Инициативен съвет: 02 /862 99 37; 061 / 811 802; 815 802; 0896 / 811 881; 0887 / 385 879; Стрелците и инвеститорството, Девн Дичев – 0899 / 741 157.

Председател на църковното настоятелство при храм „Успение Богородицно“ – протоиерей проф. д-р Владимир Димитров – 0899 / 741 156.

Дарителска сметка: ОБЕ-ДБ, IBAN:BG22UBBS801201903717, BIC код: UBBSBG33. Инициативен комитет

